

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВІДАЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВРЦІРО КАТЕГОРИЧНО ЗАСУДЖУЄ ТЕРОРИСТИЧНІ ОБСТРИЛИ УКРАЇНСЬКИХ МІСТ, ЗДІЙСНЮВАНІ РОСІЙСЬКИМИ ВІЙСЬКАМИ

10 жовтня Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій оприлюднила заяву, в якій категорично засуджує терористичні атаки російських військ на міста України з метою залякування українського народу.

У документі також зазначено, що всі, хто бере участь у цих жорстоких нападах на мирні міста, – як керівники, які віддають накази, так і безпосередні виконавці, а також усі, хто виправдовує акти нелюдської жорстокості, – повинні знати, що вони

будуть відповідати перед Всевишнім і будуть покарані за свої злочини.

«Співчуваємо тим, хто постраждав від атак, молимося за жертв, просимо в Бога благословення для наших захисників.

Звертаємося до міжнародної

спільноти, до релігійних лідерів світу із закликом засудити акти державного терору, здійснювані росією. Держава-терорист має бути зупинена як найшвидше!», – наголошується в заяві.

Нагадаємо, що внаслідок масованого ракетного удару РФ по Україні 10 жовтня підтверджено загибель 14 осіб, ще 97 людей отримали поранення. Про це заявив міністр внутрішніх справ Денис Монастирський в ефірі загальнонаціонального телемарафону.

ХЛІБ ЖИТТЯ

Хліб – це незамінне, основне. Він має бути на столі навіть тоді, коли нічого іншого немає. Знайомий на смак і запах, нагадуючи про поле, дощ, сонце, працю, нашу біду та милість Божу.

Ці думки підкреслюють, наскільки ми залежимо від Господа. Без Нього немає хліба. Він дає нам його. Бог і є наш хліб. Цю істину легше зрозуміють ті, хто голодує й кому нема на що сподіватися, крім як на Творця та Його чудо.

Моя прабабуся Настя пережила не один голод і до останніх днів зберігала під матрацом сухарі. І вона така не одна. У свої перші студентські роки я наймав кімнату в Ганни Іванівни, яка прибирала вулиці та доживала своє важке життя в холодній службовій квартирі. Вона багато розповідала про голод у 1932–1933 роках, коли її маму жорстоко побили й покалічили за зірвані для голодних дітей колоски. Досі пам'ятаю сумний голос Ганни Іванівни, її натружені руки й тихі молитви.

Повертаючись після навчання додому, я приносив половинку хліба, яку ми ділили на двох так, аби вистачило до наступного вечора. Кожен сніданок і вечеря були для нас священнодійством. Ми вживали хліб як дар від Господа. Крихти я змітав у руку і відправляв до рота. Стіл залишався порожнім і чистим.

А ще на столі у квартирі завжди лежала Біблія – мовчазне і підбадьорливе нагадування про Бога та Його Слово, Його турботу про наш духовний прожиток. Я ніколи не чув від Ганни Іванівни невдоволення. Її очі і обличчя світилися радістю Божої присутності. Бог був її хлібом.

Говорачи про Себе як про хліб

життя, Христос нагадає просту істину: без Нього ми не зможемо прожити жодного дня. Ісус не тільки дає нам хліб, Він і є нашим хлібом щоденним. Не так просто це зрозуміти й прийняти. Навіть учні Христа дивувалися цим відкриттям: «То жорстокі слова! Хто може їх слухати?» (Івана 6:60). Вони звикли отримувати щось від Ісуса, проте так і не зрозуміли, Хто Він. Тому Господь починає з простих речей, а потім переходить до глибших істин.

Він відповідає на повсякденні потреби, а потім відкриває справжні проблеми, точніше, одну, основну. Христос не залишає нас без хліба для життя, але також хоче, щоб ми зрозуміли, що Він є хлібом життя. Спаситель годує людей духовною їжею, а разом із тим піклується про їжу тілесну (Івана 6:5-14). Він помножив хліб і рибу так, що п'ять тисяч слухачів змогли насититися. Усі брали, «скільки хотіли» (Івана 6:11). Ісус був щедрим, але водночас подбав, аби залишені шматки зібрали і нічого не пропало.

Приймаючи хліб як дар від Бога, ми маємо бути вдячними, ошадливими, відповідальними. Дванадцять кошів, в які апостоли склали залишки

їжі, могли знадобитися в дорозі, послужити іншим людям, особливо бідним і голодним.

Христос співчутливо реагує на фізичні потреби, але нагадає і про хліб духовний: «Пильнуйте не про поживу, що гине, але про поживу, що зостається на вічне життя, яку дасть вам Син Людський» (Івана 6:27). Приймаючи хліб як дар Божий, нам треба думати про Творця більше, ніж про їжу.

Далі Христос заявляє: «Я – хліб життя. Хто до Мене приходиться, – не голодуватиме він» (Івана 6:35). Він повторює цю думку ще раз, порівнюючи Себе з манною небесною і відкриваючи Свою божественність: «Я – хліб життя! Отці ваші в пустині їли манну – і померли. То є хліб, Який сходить із неба, – щоб не вмер, хто Його споживає. Я – хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам» (Івана 6:48-51).

Манна не тільки живила ізраїльський народ у пустелі, а й нагадувала про Бога, про Його милість і турботу, про важливість послуху Його Слово.

Як дивно, що, користуючись Його дарами, ми так мало цікавимося Ним Самим. Як дивно, що, приймаючи з Його рук хліб, ми так рідко дякуємо Йому.

Господь піклується про нас і наші повсякденні потреби. Але Він хоче, щоб, дивлячись на хліб, ми думали про Нього. І жили Ним щодня, завжди, вічно.

Михайло ЧЕРЕНКОВ.

Я ПРОШУ, ЩОБ ГОСПОДЬ НАПУСТИВ НА РОСІЯН НЕЩАСТЯ

Пророки доби руйнації освоїли молитви зойку, волання і прокляття. Я довго не знав, що робити з цими часом брутальними текстами Писання. Тепер знаю. Мене навчили російські генерали, віддаючи накази обстрілювати міста України сотнями ракет із кораблів, літаків, наземно з росії, білорусі, із наших окупованих територій.

Держава-терорист свідомо цілить по житлових багатопверхівках, убиваючи звичайних людей, по освітніх установах, теплоелектростанціях та інших об'єктах критичної для сучасного життя інфраструктури.

Мені дуже допомагають молитви Господеві молитви, подібні до молитви Єремії молитви: «Хай ті, хто переслідує мене, будуть принижені, але не я. Нехай їх жах охопить, але я щоб не лякався. Ти напусти на них нещастя час, а потім Ти побий їх знову» (Єремії 17:18 (УМТ)).

І я також прошу, щоб Господь напустив на росіян нещастя, а тоді побив їх знову. Розмірковував днями, чи не рухають моїм серцем злоба

і бажання помсти. Визнаю, що після чергових обстрілів, руйнацій і смертей напливають вкрай негативні емоції.

Потім розмовляю з Господом, заспокоюсь і тоді тверезо прошу все того ж покарання – бо непокарані злочини непомірно розростаються. І хоч я свідомий, що гріх вселенський буде панувати світом до фіналу людської історії, все ж локальні злочинні режими, поки це можливо, поки є крапля справедливості у світі, мають бути визначені й покарані привселюдно. пугінська росія з її рашизмом має бути покарана, як була покарана гітлерівська Німеччина з її фашизмом.

Микола РОМАНЮК.

ЧОМУ БОГ ВІДПРАВЛЯЄ ЛЮДЕЙ У ПЕКЛО?

СТОР. 2

ЯК РОЗПІЗНАТИ ФАЛЬШИВИХ ПРОРОКІВ?

СТОР. 4

АПОФЕОЗ ВІЙНИ

СТОР. 5

ДУХОВНИЙ КАЛЬЦІЙ

СТОР. 6

"Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить, а гнів Божий на нім перебуває" (Івана 3:36).

ЧОМУ БОГ ВІДПРАВЛЯЄ ЛЮДЕЙ У ПЕКЛО?

Чому Бог відправляє людей у пекло? Це запитання в тому чи іншому формулюванні напевно чув кожен. І практично всі християни ставили це запитання самі собі. Ми знаємо, що Бог любить нас. Але як тоді примирити ідею вічного покарання з любов'ю Бога?

Виникає питання: якщо Бог знав, що якась частина Його творіння потрапить у пекло, то навіщо Він взагалі творив цей світ? Роздуми на подібні теми називають теодицеєю, що дослівно означає «виправдання Бога».

Навіщо виправдовувати Бога? Бог може Сам захиститися. І хто ми такі, щоб говорити за Бога, виправдовувати Його? Відповідь на це запитання проста. У відповідь на нападки на віру і Біблію хочеться, образно кажучи, «стукнути грішника Біблією по голові». Але після цього людина навряд чи заговорить із вами про Бога.

Кінематографісти створюють фільми на подібну проблематику. Їхні сюжети схожі: групу людей змушують узяти участь у смертельній грі, за якою спостерігають публіка або організатор-божевільний. Є позитивні гравці, які допомагають слабким, є негативні, хто заради виграшу йде по головах. Але не вони стають головним об'єктом глядацької ненависті, а той, хто організував криваве видовище. На жаль, деякі люди бачать Бога «організатором» саме такого шоу. Отже, щоб знати, що відповідати у відповідь на нападки, спробуємо розібратися в цьому непростому питанні.

Дві неповні відповіді

Ось дві найчастіші відповіді, які я чуваю від

християн.

«Бог нікого не карає – люди самі себе карають». Ця ідея з новою силою замайчила на горизонті завдяки гучному бестселеру «Хижа». Але прихильники цієї ідеї плутають наслідки гріха і покарання за гріх. Їхня ідея суперечить Божому Слову, яке говорить: «...коли з'явиться з неба Господь Ісус з Ангелами сили Своєї, в огні полум'яному, що даватиме помсту на тих, хто Бога не знає, і не слухає Євангелії Господа нашого Ісуса. Вони кару приймуть, вічну погібіль від лиця Господнього та від слави потуги Його...» (2 Солунян 1:7-9).

Є й інші тексти Біблії, які говорять, що саме Бог карає грішників, хоча частина їхніх проблем – це, звісно ж, наслідок їхнього гріха.

«Бог відправляє людей у пекло, але вони самі винні в цьому». Це так – кожна людина обирає життя або смерть, віру або невір'я. Але ж питання не в цьому, а в тому, навіщо Бог у принципі «придумав» такі правила, які допускають вічне покарання.

Якщо вас, як і мене, не влаштовують такі відповіді, тоді спробуємо знайти істину.

Справедливий Бог і несправедливий світ

Ніхто не любить людину так, як любить її Бог. Адже Він послав Сина Свого на смерть заради тих, хто Його і вбив. І якщо мені шкода грішників, які йдуть у пекло, то тим більше їх шкода Богові. Отже, Бог, Який віддав Сина на смерть заради нас, карає людей не через якусь жорстокосердність чи байдужість. Очевидно це єдиний справедливий шлях.

Адже і Син Його просив у Гетсиманії: «Якщо можна, нехай мине Мене чаша ця...» На жаль, врятувати нас по-іншому було неможливо. І якщо смерть Сина була обов'язковою, то особисто я впевнений, що і слова «киньте його в темряву зовнішню, де плач і скрегіт зубів» Бог має вимовити, хоча Його батьківське серце при цьому розривається на частини.

Чому б тоді Господу не створити світ, де

грішнику можна було б легко пробачити і відправити в рай на вічне блаженство? Відповідь, на мій погляд, у тому, що цей світ створений відповідно до Божого характеру.

Бог справедливий, а отже, і у створеному Ним світі має бути справедливе покарання за гріх.

Справедливий Бог не може створити несправедливий світ, де можна грішити, залишаючись безкарним. Тому Бог створив світ, де грішники отримують відплату в пеклі, бо того вимагає справедливість.

Нескінченна мука за скінченні гріхи – хіба це справедливо?

Але чому тоді гріхи, сотворені за коротке людське життя, мають нескінченне покарання? Адже це теж здається несправедливим. Ф. М. Достоевський сказав одного разу: «Весь світ не вартий сльозинки дитини». То чи вартий цей світ, його історія, план спасіння і мільйони тих, хто блаженствує з Богом, того, аби хоча б один упертий грішник нескінченно страждав у пеклі?

Є думка, що оскільки Бог нескінченний, то і Його гнів на гріх має бути нескінченним. Я б додав до цієї ідеї те, що у вічності немає часу. Тому не можна сказати, що грішник страждатиме мільйони років в озері вогняному. Немає мільйонів років – є статичний стан перебування в гніві Божому.

Час – це умовне позначення змін у матеріальному світі. Наприклад, доба – це зміна положення планети щодо сонця. І якщо у вічності ми і все, що нас оточує, буде незмінним, то й часу там не буде.

Це важко уявити, але якщо це так, то ми не можемо сказати, як саме будуть сприйматися страждання і блаженство у вічності. Отже, звинувачення в тому, що Бог значно довше карає людину за гріхи, які вона робила «сімдесят, а при силі вісімдесяти років», – не мають достатньо підстав. Адже слово «довше» поза часом взагалі не має сенсу.

Микола ОРЛОВ.

У СВІТІ - СТРАЖДАННЯ, В ІСУСІ - МИР ІНТЕРВ'Ю З БОГОМ

«Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!» (Івана 16:33).

Цей вірш є частиною великої промови, якою Ісус прощається зі Своїми учнями після Таємної Вечері. Це можна вважати Його заповітом апостолам.

Ісус «ім це розповів», але не тільки їм. Він звертається також і до нас. Він «нам це сказав», усі ці лагідні й сильні слова покликани на підбадьорити, підняти, заспокоїти... Чи ми це почули? А насамперед – чи слухали? Що Він нам говорить? Відповідь знаходимо у трьох найважливіших словах, які позначають цей короткий уривок: «мир», «страждання», «будьте відважні».

«Щоб мали ви мир у Мені»

Перша важлива фраза: «Щоб мали ви мир у Мені». Це мир, якого ми так прагнемо, щоб заспокоїти свої тривоги, полегшити муки, вигнати страхи, звільнитися від труднощів. Але цього миру, на який ми так чекаємо, немає «у світі», попереджає Ісус. Його не дасть жодна доктрина, ні одні ліки чи якийсь опіум. Ми знаходимо його лише в Ісусі.

Він сказав про це так: «Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!» (Івана

14:27). Якщо ми шукатимемо справжнього, твердого, постійного і сильного миру, то зможемо отримати і зберегти його тільки в Ісусі. Мир, якого досягнемо деінде, буде тільки ефемерний, ненадійний, ілюзорний.

«Страждання зазнаєте в світі»

Далі Ісус ясно говорить: «Страждання зазнаєте в світі». Так само, як в Ісусі можна знайти мир, який, мов захований для нас скарб, ми неодмінно «знаходимо», почавши його шукати, так і у світі, який нас оточує, неминучі страждання.

Звичайно, ми знаходимо також задоволення і радість. Без сумніву, Ісус не виключає цього. Але Він наголошує на тому, що, певною мірою, страждань неможливо уникнути. «Світ» – це не рай, і ми в ньому – не ангели!

Святий апостол Павло попереджає, що «все створіння разом зітхне й разом мучиться аж досі» (Римлян 8:22). Тому цілком природно, що ми стикаємося з випробуваннями на своїй життєвій дорозі.

Навіть якщо ми їх, зрозуміло, не шукаємо, вони існують у недосконалому світі, позначеному скінченністю і гріхом. Цей факт встановив Ісус.

Марно мріяти про досконалий світ як результат чарівної сили якоїсь радикальної революції. Звісно, ми повинні змінювати його на краще там, де живемо; однак маємо це робити з ясністю і надією, які притаманні християнинові.

«... Але будьте відважні»

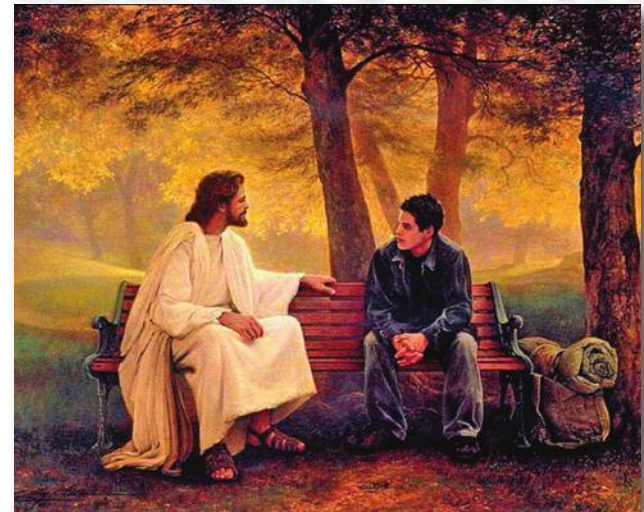
Утім, Ісус не залишає нас із цим реалістичним визнанням, яке можна вважати досить сумним. Він одразу додає: «... але будьте відважні: Я світ переміг!». Ось Його порада – бути відважними. Не боятися, не зневірюватися у страждання, якими б вони не були. І єдина причина, з якої ми можемо бути відважними, попри всі страждання й випробування, полягає в тому, що Він «світ переміг».

Ісус переміг скорботи, гріх, зло і навіть смерть, які панують у світі, – власною смертю і Своїм славним воскресінням. Відтоді для нас не існує жодного страху. Якщо ми віритимемо самим собі чи нашим близьким, то ця віра буде ненадійна, непевна. Натомість якщо вона опиратиметься на Ісуса Христа, тоді все гаразд: вона буде тверда, як камінь!

Якщо ми живитимемося Його Словом, намагатимемося ним жити, тоді перебуватимемо в Ньому, там, де є мир. І якщо вирішимо йти за Христом, якщо триматимемося Його, якщо старатимемося перебувати в Ньому будь-якою ціною, незважаючи на жахи цього світу, на наші слабкості й провини, то станемо Його учнями, Його друзями, які живуть для Нього і завдяки Йому, і Він захищатиме нас і даруватиме мир.

За будь-яких обставин ми зможемо надіятися, адже в Ісусі, з Ним і завдяки Йому ми перемогли світ. Навіть якщо найважчі випробування захищать нас, вони нас не повалять, їм не вдасться нас знищити.

Так, Ісусе, ми віримо, що Ти подолав зло, і в кожного з нас і тих, кого ми любимо, любов перемаже страждання.

– О тже, ти хочеш взяти в Мене інтерв'ю – сказав Бог.
– Якщо в Тебе знайдеться час, – відповів я.
Бог усміхнувся:
– Мій час – вічність. Запитуй.
– Що найбільше дивує Тебе в людях?

– Їм нудно в дитинстві, вони прагнуть вирости, а потім знову палко хочуть стати дітьми. Вони марнують здоров'я, заробляючи гроші, а потім витрачають гроші, намагаючись повернути здоров'я. Думаючи з тривогою про майбутнє, вони забувають про теперішнє, через що в них немає ні теперішнього, ні майбутнього. Вони живуть так, ніби ніколи не помруть. І вмирають так, ніби ніколи не жили.

Бог взяв мене за руку, і ми хвилину помовчали. Потім я спитав:

– А чого Ти хочеш як Отець? Які уроки життя мусять засвоїти Твої діти?

– Нехай зрозуміють, що вони не можуть будь-кого примусити любити їх. Вони можуть

одне – дозволити любити себе. Нехай зрозуміють, що не добре порівнювати себе з іншими.

Нехай зрозуміють, що треба кілька секунд, щоб завдати людям глибоких ран, і кілька років, щоб загоїти їх.

Нехай зрозуміють, що багатий не той, хто має найбільше, а той, кому треба найменше.

Нехай зрозуміють, що деякі люди люблять їх, але просто не навчилися висловлювати свої почуття.

Нехай зрозуміють, що двоє людей можуть дивитися на одну річ і бачити її по-різному.

Нехай зрозуміють, що не досить прощати одне одному, треба ще й прощати собі.

– Дякую, що Ти знайшов для нас час, – сказав я смиренно. – Що ще треба знати Твоїм дітям?

Бог усміхнувся і сказав:
– Просто знайте, що Я поруч завжди!

«... І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Євангеліє від Матвія 28:20).

МОЯ ІСТОРІЯ ВІЙНИ

Під час того, як українські воїни виборюють перемогу на полі бою, українські автори та письменники фіксують болісний досвід страждань у своїх оповіданнях. Щоби вшанувати цінність кожного людського життя і протистояти байдужості, влітку цього року був оголошений літературний конкурс «Моя історія війни».

Ініціативна група складалася з представників різних церков та християнських організацій, як-от Media Association International, Ірпінська біблійна церква, Департамент освіти УЦХВЕ, Українська баптистська теологічна семінарія, Riggins Rights Management, християнська газета «Вірую», літературний конкурс ім. Джона Буньяна та «Місія Євразія».

До редакції конкурсу надійшло тридцять вісім робіт. Кожна з історій вкотре проголосила: Бог продовжує опікуватися людьми навіть посеред болю та страждань. За підсумками журі було обрано трьох переможців. Команда конкурсу привітала авторів з перемогою під час Zoom ефіру 3 жовтня.

Тимур Косимбеков отримав приз за твір «Із самого серця Маріуполя». Автор народився та виріс у Маріуполі, у сім'ї фермерів. Понад п'ятнадцять років Тимур активно займався з молоддю. Ось що він сам пише про свою участь у конкурсі «Моя історія війни»:

«Один чоловік сказав: «Коли я виїжджав із Маріуполя, я там Бога не бачив». Але люди, які знають Бога особисто, бачили Його там так ясно, як ніколи доти. Я радий, що міг поділитися маленькою частиною того, що пережив там. Основна мета моєї історії – прокричати молоді: «Живіть так, щоби вам було не страшно померти і щоби очікування зустрічі з Христом наповнювало радістю та світлом ваше серце». Цей конкурс для мене – це «благодать на благодать», тому що я мав можливість поділитися Євангелієм життя і ще й отримати подарунок, який допоможе поїхати в Уганду. Там я планую продовжити служіння Великому Богу! Дякую організаторам та членам журі за ідею цього конкурсу».

Світлана Флікян отримала приз за оповідання «Інакше не буде». Автобіографічна історія спонукає читача до глибоких роздумів. Ось що авторка пише про свою участь у конкурсі: «Побачивши інформацію про конкурс «Моя історія війни», я зрозуміла, що маю взяти участь. Війна оселилася в моєму розумі 24 лютого. Вона виїдає зсередини і керує всіма думками і вчинками. У житті це проявляється так: «А чи варто це зараз робити, якщо в будь-який момент я можу померти?». Розумію, що це максимально деструктивний шлях. І ліками від цього, від цих думок і цього підходу до життя (смерті?) може (і має) стати творчість. Під час письма я звільняюсь від страхів і тривоги. Письмо не просто лікує, письмо документує все, що ми переживаємо. І я неймовірно вдячна організаторам конкурсу за ідею, за те, що зібрали життєвий досвід стількох людей, що своїм конкурсом, темою, ідеєю врешті допомогли цим людям (нам, учасникам) осмислити, відрефлексувати те, що кожний і кожна з нас пережили і переживаємо».

Перемогу також здобула робота Поліни Шимпф під назвою «180 днів тому вперёд, или Как наступает война. До річниці Незалежності».

До участі в конкурсі роботи приймалися лише українською мовою, проте ця розповідь має родзинку – мова твору змінюється з російської на українську під час розвитку подій, описаних у тексті. Ось що авторка говорить про свою участь у конкурсі «Моя історія війни»:

«Перші замітки своєї історії я зробила в першу ніч війни, коли слухала, як над Києвом кружляють літаки та працює ППО. Я нічого не розуміла. У голові було багато запитань, попереду чекали багато рішень. Масштаб того, що відбувалося, був занадто великий, щоб його осягнути. Тому я почала писати. Щоб пам'ятати, щоб не забути, щоб «переварити». А потім конкурс допоміг цим думкам не канути в Лету».

Я рада, що конкурс відбувся. Повертатися туди, знов опинятися там і пережити ті емоції було непросто, але корисно. Я б радила всім, хто боїться, тривожиться так, що здається, колапсує від кількості думок всередині, записувати ці думки. Це дуже допомагає.

Ще цей конкурс для мене – можливість розповісти свою історію і почути інші. Ми переживаємо одне й те ж, але – по-різному, бо ми різні. Такий конкурс – це змога почути, як резонують на цю ж тему інші душі, і більше зрозуміти одне одного. Адже розуміння та єдність, я вважаю, – це ключ до перемоги».

За попередніми умовами конкурсу роботи будуть надруковані у збірку, а також опубліковані на ресурсах партнерів. Триває переклад оповідань переможців англійською мовою, щоби розділити цей безцінний історичний скарб з усім світом, нагадуючи: Бог продовжує виявляти Свою милість до людей посеред болю та страждань, які спричиняє війна.

ТИМУР КОСИМБЕКОВ

ІЗ САМОГО СЕРЦЯ МАРІУПОЛЯ

Мене поставили до стіни та направили на мене автомат... Я не знав, чи наступної хвилини залишусь живим. Уже пізніше, сидячи в підвалі, я розглядав на стіні сліди від пострілів, бачив кров і рештки людського м'яса.

... 24 лютого я прокинувся від гучних вибухів за кілька кілометрів від свого будинку. На годиннику було близько четвертої ранку. Маріуполь. Здавалося б, на Донеччині за вісім років ми вже мали звикнути до війни. Насправді ж ми ще не знали, що цей ранок поділить життя на «до» і «після».

З першого дня обстрілів двері нашої церкви були відчинені для всіх. Класи недільної школи перетворилися на гуртожиток – стали житловими кімнатами для тих, чиї домівки опинилися під сильними обстрілами. Наші господарські приміщення, де зберігався інвентар, стали бомбосховищем. Підлогу застелили мішками з одягом, і коли розпочинався обстріл, всі спускалися туди.

Мій будинок та район, де ми живемо, почали обстрілювати одразу ж. На той момент мої сестри з чоловіками та дітьми вже були у церкві, туди ж я відправив маму. А ми з татом залишилися вдома доглядати за фермою, бо покинути тварин самих – це навіть не розглядалося.

У своїй церкві я вже роки був молодіжним лідером. Тому щовечора їздив туди, щоб зустрітися з молоддю, підбадьорити та просто помолитися разом. Щоранку повертався додому, щоб подбати про тварин.

Із кожним днем обстріли посилювалися, тому й кількість людей у церкві зростала по годинно. Брати просто під кулями їздили й забирали членів церкви, а також тих, хто потребував укриття. Росіяни брали місто в кільце. На жаль, продуктивні запаси почали закінчуватися, їжі було зовсім небагато, потрібно було щось робити. Ми розуміли, що Маріуполь скоро

повністю окупують. Після довгих сумнівів і нарад вирішили спробувати вивести жінок і дітей у бік Чернівців. На машинах написали «Діти», завісили вікна шматками білих простирادل. А потім плакали і палко молилися, прощаючись зі всіма. Лише Бог знав, проїдуть вони через блокпости чи ні. Ми відправляли їх під обстрілами.

2 березня виїхала перша колона. День у день ситуація погіршувалась. Обстріли не припинялися більше, ніж на пів години. Далі не стало світла, води та газу. Настав момент, коли вийти з підвалу майже напевно означало неминучу смерть. Але ми продовжували допомагати, наскільки це було можливо: черпали воду з колодязя сусіднього будинку і розвозили по підвалах, у пологовий будинок, робили все, що могли, щоб допомогти людям вижити.

Щоранку я повертався на ферму: годував тварин, доїв корів і розвозив молоко мамам маленьких дітей. Коли всі дороги остаточно були розбиті, пересів на мотоцикл. Дорогою з дому до церкви бачив тіла померлих, яких їли собаки. Люди боялися вийти з укриття, щоб поховати їх.

Потік людей, що приходили до церкви, тільки зростав. Хтось був поранений чи хворий, і ми надавали медичну допомогу, наскільки могли. Один чоловік був онкохворим і потребував термінової операції. Я наважився поїхати у штаб до військових. Так опинився в полоні підрозділу ДНР. Мене поставили біля стіни розстрілу і сказали, що я розвідник. І якщо вони мене відпустять, я видам їхнє місцезнаходження, тому живим я вже не повернусь...

Мене закрили в підвалі під наглядом якогось солдата. Поруч ішов ближній бій, тому йому наказали не витрачати на мене час і просто застрелити. У ті хвилини я згадував, як прожив своє життя. Був щасливий, що присвятив його Богу, і молився за покаяння батька. Через деякий

час до мене в підвал посадили ще одного чоловіка. Він плакав, кричав і бився в істеричі. У моєму ж серці був спокій. Згодом нас відвезли до сусіднього села, поставили на коліна і приставили автомат до спини.

Я був готовий померти, але Бог мав інші плани. Приїхали представники прокуратури ДНР, перевірили телефон і документи. У телефоні вони побачили фото з моєї місіонерської поїздки до Уганди. Мене відпустили. Це було близько 16-ї вечора, а о 17-й починалася комендантська година. Я біг з усіх сил, щоб встигнути дістатися додому, не знаючи тоді, що вся церква молилася за мене.

Виїхала друга колона жінок і дітей, але людей до церкви приходило все більше й більше. Виходити на вулицю ставало все небезпечніше. Раніше в нашій церкві молодь проводила євангелізаційні вечори, ми мали великий відрізок чорної тканини для постановок. З цієї тканини сестри в церкві пошили пастору мантію, щоб був хоч якийсь шанс, що його не застрелять, якщо побачать на вулиці.

Одного дня, приїхавши до церкви, я побачив російських військових. Частина цивільних сиділа в підвалі, інші були в будівлі, але ніхто не міг вийти навіть у туалет. У церковному дворіку йшов бій. Багато поранених та битих лишалися там

лежати. З нами була молода сестра з медичного коледжу. Російські солдати наказали їй іти й перев'язувати поранених прямо під обстрілом. Пастор поклав їй руку на плече і сказав: «Я молюся за тебе, йди і нічого не бійся!».

За той час – із 24 лютого до 16 березня – я бачив багато. Багато жаху, болю, смерті... Але Божих чудес бачив ще більше. Щодня молився про те, щоб Бог приготував моє серце до зустрічі з Ним, але з кожним новим днем все ще хотів бути корисним.

Ми справді пережили багато чудес, перебуваючи в самому епіцентрі війни. Коли по всьому місті не було зв'язку, саме у нас у церкві, в одному кутку, чомусь ловив зв'язок та був інтернет. Ми мали можливість написати своїм рідним.

У всьому місті не було води, а у дворі нашої церкви була свердловина, яку пробурили буквально за кілька тижнів до початку війни. Вода була солоною, але іншої не було взагалі. За цією водою щодня приходили сотні людей, і ми не втрачали нагоди засвідчити їм про Бога.

Ніхто з тих, хто був у церкві, не загинув! Навіть коли снаряди прилетіли до зали, де люди постійно ловили зв'язок. А коли прилетіло в туалет, хлопчик, який ішов туди, раптом повернувся в підвал, бо щось забув. Одного разу я відчув бажання піти

додому до сім'ї пастора п'ятидесятирічної церкви, із яким ми товаришували вже багато років. До того моменту багато хто вже встиг виїхати з міста. Проте хтось все ж вагався, бо не знав, що небезпечніше: їхати під обстрілами чи залишатися вдома. І коли я прийшов до друзів, вони розповіли, що не могли наважитися поїхати, тому молилися, щоб Бог послав їм як знамення янгола – і тут постукав у двері я. Вони прийняли рішення їхати, і Бог їх зберіг.

Коли вкотре снаряди влучили прямо в нашу церкву, ми теж вирішили виїжджати. Зв'язку не було, і я не знав, як повідомити про це батька, який весь час залишався на фермі вдома. Але Бог сам привів його. Він просто виїшов з дому і пішов до церкви пішки. Дорога займала близько 40 хвилин. Батько досі дивується, як він дістався живим і Бог зберіг його під обстрілами. На шляху з церкви було багато снарядів, що не розірвалися, і ми про це знали. Буквально поруч на дорозі лежала міна. Але пам'ятали, що її треба об'їхати, але від хвилювання перед виїздом всі одночасно якось про неї забули. Колона з 15 машин проїхала прямо по міні, і вона – з милості Божої – не розірвалася!

Одна страшна картина залишилася в мене в пам'яті: як молодий хлопець з відчаєм в очах під обстрілами бігав від сховища до сховища в пошуках дитячого харчування для свого немовляти, але так і не міг його знайти.

Згадуючи про те, що ми пройшли, бачу Божу милість, що покрила мене, як щит.

Я не хочу переставати шукати Божої волі для свого життя. Можливо, Він вивів мене з того мороку, щоб одного разу я з новими силами повернувся знову нести Його світло в Маріуполі.

Я – Тимур. Маленька людина з Великим Богом. І це моя історія війни.

ЯК РОЗПІЗНАТИ ФАЛЬШИВИХ ПРОРОКІВ?

Що буде з Україною в майбутньому? Коли нарешті закінчиться війна? На що нам сподіватися, чого очікувати?

Куди б я не поїхав, хтось обов'язково запитає мене про це. І такі питання люди ставлять постійно. Я відповідаю чесно: не знаю, бо я не пророк і Господь мені цього не відкривав. Так, я маю надію на нашу перемогу в цій війні. Але не знаю, що трапиться завтра чи за тиждень.

Хоча щодо України нові пророцтва з'являються майже щомісяця, і там викладено все, що чекає на нас найближчим часом. Ви чули ці пророцтва, читали, що там пишуть? Що думаєте про це?

Не заперечую, там є дещо, дуже схоже на те, що зараз відбувається. Схоже, та не до кінця, а більшість із обіцяного, на жаль, не збувається. І виникає справедливе питання: чому до таких пророків, які говорять дурниці, не застосовується церковна дисципліна? Я пригадую, скільки разів християни вже полеклися на темі пророцтв, які не збулися. Але схоже, це їх нікому не навчило.

Уведіть в пошуковику запит «Пророцтво про Україну» і побачите, скільки там всього. Пророкують, кому лише не лінь – і мольфари, і астрологи, і християнські служителі в тому числі. Навіщо вони це роблять? Чого бажають досягти?

Мені здається, що ці люди просто хочуть привернути до себе увагу. Тому що насправді більшість із них лише каламутить розум людей, але нічого конкретного не обіцяє.

Усі ці пророцтва дуже туманні. Говорачи про війну в Україні, пророки не називають точних дат, не говорять про конкретні події і не кажуть, що при цьому мають робити ті люди, які це чувають. Що ж це за пророцтва такі?

Як говорить Бог

Виявляється, Божі пророцтва, записані в Біблії, не такі. Можна просто розглянути декілька з них і порівняти зі сучасними, і тоді висновок стане очевидним.

Наприклад, багатьом із нас знайома книга пророка Йони. Господь звертається до Йони, і той чітко розуміє, чого від нього хоче Господь. Ось що Він говорить Бог: «Устань, іди до Ніневії, великого міста, і проповідуй проти нього, бо їхнє зло прийшло перед лице Моє. І встав Йона, щоб утекти до Таршішу з-перед Господнього лица. І зійшов він до Яфи, і знайшов корабля, що йшов до Таршішу, і дав заплату йому, і ввійшов у нього, щоб відплисти з ними до Таршішу з-перед Господнього лица. А Господь кинув сильного вітра на море, і знялася на морі велика буря, і вже думали, що корабель буде розбитий» (Йони 1:2-4).

Друзі, чи знаєте ви хоча б одного з сучасних пророків, який би сказав: «Мені Господь відкрив, що через 40 днів Україна здобуде перемогу». Чули такого пророка? Чому вони не називають точних дат? Бо бояться, що

помиляться. А це означає, що вони не впевнені в тому, що то Господь говорив через них. А якщо не Господь, то хто? Можливо, самі придумали, а можливо, і від ворога.

Цікаво зауважити, що через 40 днів Ніневія не була зруйнована. Тому що люди покалися, і Господь відмінив покарання. Йона, до речі, через це дуже засмутився. Але проповідуючи в місті, він називав точну дату, бо добре знав, що це Бог говорив до нього. Де такі пророки сьогодні? Може, вони насправді ніякі не пророки?..

Ще одна схожа історія. Ізраїльські та юдейські царі зібралися, щоб разом йти воювати. І звісно, що, за традицією, покликали пророків.

«І зібрав Ізраїлів цар пророків, близько чотирьох сотень чоловіка, та й сказав до них: Чи йти мені на війну на гілеадський Рамот, чи занехати? А ті відказали: Іди, а Господь дасть його в цареву руку. І сказав Йосафат: Чи нема тут іще Господнього пророка, і вивідаємо від нього. І сказав Ізраїлів цар до Йосафата: Є ще один муж, щоб від нього вивідати Господа. Та я ненавиджу його, бо він не пророкує на мене добре, а тільки зле. Це Міхей, син Імлін. А Йосафат відказав: Нехай цар не говорить так!» (1 Царів 22:6-8).

Коли покликали цього Божого пророка Міхея, то він сказав протилежне тому, що пророкували інші: «Я бачив усього Ізраїля, розпоршеного по горах, немов овець, що не мають пастуха. І сказав Господь: Немає в них пана, нехай вернуться з миром кожен до дому свого» (1 Царів 22:17).

Розумієте, що трапилося? 400 нібито Божих пророків пророкували брехню. Лише один знав, що насправді їх очікує поразка. І за це пророцтво Міхея кинули до в'язниці. Але ось що говорить Міхей цареві перед тим, як його кинули за ґрати: «Якщо справді вернешся ти з миром, то не говорив Господь через мене! І до того сказав: Слухайте це, всі народи!» (1 Царів 22:28).

Міхей проголосив конкретне пророцтво: «Буде війна, і з неї ти, царю, не повернешся». І дійсно Ахав загинув на цій війні. Але якби цього не трапилося, Міхей заявив би відкрито: «Значить, не говорив Господь через мене».

Пророк Єремія теж сказав щось схоже: «Пророк, що пророкує про мир, коли справедливо слово пророцтва, буде пізній цей пророк, що його справді послав Господь» (Єремії 28:9).

Виявляється, істинність пророцтва перевірялася дуже просто: якщо воно справдилося, то воно від Бога. А щоб зрозуміти, справедлилося воно чи ні, пророцтво має бути конкретним, а не туманним.

І саме в цьому – основна проблема багатьох сучасних так званих пророків. Вони говорять неконкретно, завуальовано, натяками... Наприклад, пророка запитують: людина виживе чи помре? А пророк бурмоче щось, мнеться... «У Бога про тебе хоромі думки...» Як це зрозуміти? Хороші думки можуть бути як для смерті, так і для життя. Скажи конкретно: так або ні.

Вони бояться. Вони не хочуть говорити конкретно, тому що за фальшиві пророцтва Бог обіцяв серйозне покарання. І вони це знають і не хочуть брати на себе відповідальності. Виявляється, усі пророки знали, що буде з ними, якщо їхнє пророцтво не збудеться. У Повторенні Закону читаємо: «А той пророк, що зухвало відважиться промовляти Моїм Ім'ям слова, яких Я не наказав був йому говорити, і що буде говорити, і що буде говорити ім'ям інших богів, хай помре той пророк» (Повторення Закону 18:20).

Зрозумійте, наскільки це серйозно. Якщо ти наважешся говорити: «Так говорить Господь...», а Він цього не говорив, тобі загрожує смертельна кара. Далі читаємо: «Якщо буде говорити той пророк Ім'ям Господа, і не станеться та річ, і не прийде, то це те слово, якого не сказав Господь. У зухвалості говорив його той пророк, і ти не будеш боятися його» (Повторення Закону 18:22). Усе дуже просто. Якщо те, що сказав пророк, не відповідає дійсності – це не Бог говорив.

Пророцтво передбачає реакцію

І ще один важливий момент стосовно пророцтв. Люди, які їх чули, мали приймати якісь рішення, щось змінювати в житті, якимсь реагувати. Наприклад, Христос говорить учням пророцтво про майбутні події. І в цьому пророцтві є конкретне повеління щодо того, що вони мають робити: «А коли ви побачите Єрусалим, військом оточений, тоді знайте, що до нього наблизилася спустошеність. Тоді ті, хто в Юдеї, нехай у гори втікають; хто ж у середині міста, нехай вийдуть; хто ж в околицях, хай не вертаються в нього!» (Луки 21:20-21).

Конкретна ситуація – і конкретне повеління. До речі, Христос говорив пророцтва також і про війни. І це, на жаль, тепер стосується й України. Знаєте, що потрібно робити віруючим під час війни? Не боятися. Так Христос сказав: «Ви ж про війни почувете, і про воєнні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще» (Матвія 24:6).

Віруючим немає чого боятися. Христос пояснює чому: «І не лякайтесь тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занепасти в геєнні» (Матвія 10:28). Росіяни можуть вбити лише наше тіло. Але вони не спроможні знищити людську душу. І вони безсилі перед українським духом. А багато віруючих сьогодні повтікали, бо забоялися. Не треба боятися. Можна зберегти своє життя не боячись.

У 2007 році було проголошене пророцтво про Україну. Там дійсно йшла мова про східні області України. Але у світлі вже сказаного вище проаналізуйте те пророцтво і подумайте, чи можна погодитися, що це дійсно Господь говорив через ту людину. Дайте відповідь на питання: усі ті слова, які цей пророк приписав

Господу, збулися саме так, як було сказано, чи по-іншому? Якщо по-іншому, то хто це говорив? Можна з цим погодитися чи ні?

Пророк говорив: усі східні області України будуть зруйновані... Гарзд, коли це відбудеться? Що робити в той період людям? І що робити тим, хто чує це у 2007 році? Їм потрібно було виїжджати? Чому вони не виїхали тоді?

Христос говорив конкретно: коли побачите Єрусалим, оточений військами, тікайте в гори. А в цьому пророцтві ніякої конкретики немає, ніхто нікого ні до чого не закликає.

Коли пророки говорили, то було зрозуміло, що саме вони насправді хотіли донести до народу. А що потрібно робити людям, які сьогодні чують подібні пророцтва? Куди їм їхати? Хтось може взяти на себе сміливість до такого закликати людей? Більше того, десятки тисяч українців сьогодні вже загинули. Вони не встигли нікуди виїхати. І для них всі ці пророцтва вже не актуальні. Навіть наша перемога у війні вже більше не актуальна. Наші співвітчизники уже в вічності.

Саме тому основним покликанням усіх пророків було завчасно змінити життя людей, які їх чули. Завданням пророків було підготувати людей до зустрічі з Богом. Наприклад, у книзі пророка Амоса згадані різні трагічні події, які Бог допустив, щоб вони трапилися в Ізраїлі. І висновок усього цього такий: «Тому то зроблю тобі так, о Ізраїлю, а що Я зроблю тобі це, приготуйся, Ізраїлю, до зустрічі Бога свого!» (Амос 4:12).

Ось що найголовніше в житті – завжди бути готовим до зустрічі з Богом. А для того, щоб бути готовим до зустрічі з Ним, потрібно мати чисте серце.

Христос навчає: «Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога» (Мт. 5:8). І неважливо, коли відбудеться ця зустріч – через 10 років чи через кілька хвилин, неважливо, буде це природна смерть чи результат вибуху ракети...

Апостол Павло говорить: «Бо для мене життя – то Христос, а смерть – то надбання» (Філіп'ян 1:21). Він не відмовляється від життя і одночасно не боїться смерті. Далі він говорить: «А коли життя в тілі то для мене плід діла, то не знаю, що вибрати. Тягнуть мене одне й друге, хоч я маю бажання померти та бути з Христом, бо це значно ліпше. А щоб полишатися в тілі, то це потрібні ради вас» (Філіп'ян 1:22-24).

Іншими словами, для Павла немає великої різниці, де бути: на небі з Христом, безумовно, краще, лишатися на землі – важливіше для людей. І це тому, що в нього чисте серце. Смерть для нього не страшна.

Якщо ваше серце досі нечисте, то навіть перемога у війні з росією не допоможе вам підготуватися до зустрічі з Богом. Питання чистоти серця треба вирішувати незалежно від обставин. Необхідно дозволити Христу наповнити Собою серце, довіритися Йому і присвятити життя повністю Йому. І тоді в серце прийде мир, який не залежатиме від обставин і який ніхто не зможе забрати.

Олександр ЧМУТ.

Директор ТрансСвітового радіо.

В АВСТРАЛІЇ ПЕРЕЙДЕНО РУБІКОН

Уперше людина втратила роботу не через те, що щось сказала чи зробила, а через церкву, до якої належить.

«Ессендон АФЛ» – австралійська футбольна команда з Мельбурну – налічує понад 80 000 членів і є головним гравцем у цьому великому й прибутковому виді спорту в Австралії. Днями вона призначила місцевого бізнесмена Ендрю Торберна своїм виконавчим директором. Він протримався на цій посаді один день, і найкраще цю історію описує заголовок газети «Геральд Сан»: «Виконавчий директор «Ессендона» Ендрю Торберн пішов у відставку після того, як був виявлений шокуючий зв'язок з церквою».

«Шокувальний зв'язок» – не зі стрип-клубом, не з гральним синдикатом, не зі скандалом навколо наркотиків – а з церквою. Новий

генеральний директор звільнений не через те, що не те сказав або зробив, а лише тому, що пов'язаний із християнською церквою як голова її правління.

Дискримінація

Теоретично дискримінувати когось через релігійні переконання незаконно. Але ось що сказав президент клубу «Ессендон»: «Під час співбесіди ви не маєте права запитувати про релігійні переконання людей. Це протизаконно. Але ми почали діяти, як тільки побачили ці переконання».

Правління «Ессендона» заявило, що не має нічого спільного з релігійними переконаннями і що «Ессендон» – це клуб, де всіх вітають і поважають. Але якби це дійсно було так, то вони би прийняли Ендрю Торберна. Насправді ж правління «Ессендона» заявило всім мусульманам, католикам, євангелістам, що вони – небажані гості.

Неприйнятні переконання «Міста на пагорбі»

Можна подумати, що «Місто на пагорбі», церква Ендрю Торберна, – це екстремістський культ. Насправді ж це євангельська англіканська церква. Преса покопалася і ось що знайшла з проповіді 2013 року: «Ми віримо, що повинні бути голосом для безголосих, відстоювати права ненародженої дитини і бути за життя... Людське життя починається з моменту зачаття. Усі жінки і чоловіки мають внутрішню цінність і вартість як образи Божі. Аборт заперечує голос найбільш вразливих... Секс призначений для шлюбу, а шлюб для виконання Божого мандату для людей «плодитися і розмножуватися»... Хіть – гріх, секс поза шлюбом – гріх, гомосексуалізм – гріх».

Політичний тиск

Прем'єр-міністр Ден Ендрюс, послаючись на ту проповідь, заявив: «Ці погляди абсолютно жажливі. Така

нетерпимість, така ненависть, такий фанатизм – це просто неправильно».

Проблема, однак, у тому, що прем'єр-міністр хвалиться тим, що він католик і послав своїх дітей до католицької школи. Якщо він вважає, що належність до церкви, яка не схвалює аборт і гомосексуалізм, позбавляє права обіймати державні посади (і навіть бути генеральним директором приватної компанії), то чому не подасть у відставку? Адаже він – член церкви, яка засуджує аборт і гомосексуалізм.

Нова релігія

Значення цієї події полягає в тому, що вона знаменує день, коли Австралія перейшла від плюралістичного толерантного суспільства до суспільства, де ті, хто ухиляється від нової прогресивної релігії, не мають права на повноцінну участь у громадянському суспільстві.

Один журналіст навіть повідомив, що неможливо бути лідером

громадської організації, якщо ти не маєш «прогресивних» переконань. Це нова релігія, яка значною мірою захопила еліти та громадянські інститути нашого суспільства. І яка має своїх мисливців за єрессю. Вони «проповідують» різноманітність та інклюзивність. Проповідають, але не практикують.

Як жити?

Коли Торберна попросили вибрати між роботою і церквою, він вибрав церкву, відмовившись від зарплати у майже 500 тис. фунтів стерлінгів. Проте відповідь його була співчутливою і розумною: «Від мене вимагали компромісів, які виходили за рамки того, що дозволяла моя совість. Люди повинні мати право на різні погляди щодо складних особистих й моральних питань і вміти жити й працювати разом навіть із цими відмінностями, і завжди – з повагою. Поведінка – це ключ».

christiantoday.com.

АПОФЕОЗ ВІЙНИ

Коли я ходив до школи, нам постійно говорили: війна – це зло. Наша країна – за мир у всьому світі. А ті, хто бажає війни, – це найзапекліші лиходії. І я був переконаний, що ця позиція абсолютно нормальна. Але, як виявилось, сьогодні все змінилось. Тепер якщо назвати війну спеціальною операцією, то ти вже вільний від цих моральних рамок. І можна підтримати «виховання» сусіднього народу через його «вільнодумство». А того, хто виступає за мир та припинення війни, назвати «національним зрадником». Але, що найбільше мене вразило, це те, що люди, які сповідують віру в Христа, також приєднуються до закликів насадження «правильних духовних цінностей» в інших країнах.

Як сталося, що люди, у свідомості яких з дитинства прошивалися антивоєнні образи, у церквах розповідали про жахіття війни, раптом перетворилися на спільноту, яка прагне «навести лад» військовим шляхом у сусідній країні і вивести її на «шлях істинний»?

Знаменита картина

Картина художника Верещагіна «Апофеоз війни» розповідає про війну, але зі зворотного боку. Ця картина особливо відома, оскільки була розміщена у шкільних підручниках літератури. І кожен радянський школяр мав побачити цей «квіворит війни». На уроках ми писали твори з цієї картини, вишукуючи важливі антивоєнні сенси.

На картині зображено піраміду з черепів – так завойовники ще з часів Тамерлана демонстрували свою силу та стверджували владу на завойованих територіях. Деякі дослідники, створивши комп'ютерну модель, підрахували їх кількість – там виявилось близько 28 тисяч черепів.

Ремейки на цей образ зустрічаються повсюдно.

Деталі картини, що кидають виклик

У центрі картини зображена величезна гора черепів на тлі порожнього, висохлого степу. Її оточують сухі дерева, які вже не плодоносять. На горизонті видніються руїни міста. У цьому полотні немає життя. Земля, дерева, черепи – усе мертве, усе висохло, живі тільки ворони, які є символом смерті і харчуються падаллю. Це контраст життя та смерті.

На черепях видно сліди від шабель і дірок від куль. Можливо, це останки мирних жителів, захисників міста, руїни якого видно на задньому плані. Війни починаються під гаслами життя, процвітання, справедливості, але залишають по собі лише випалену порожню, смерть та руйнування.

На картині переважає жовтий колір. Колір пустелі. Небо здається холодним і байдужим до всього, що відбувається. Це також частина атмосфери війни, коли багато людей відчувають розчарування у «вищих силах». Наче цю землю забув Бог.

Мене ця картина особливо зачепила двома кольорами: блакитним – кольором неба і жовтим – кольором землі. Так само, як і кольори прапора України, країни, яка зараз переживає весь біль та трагедію війни, на землі якої проливається кров невинних дітей. Країни, де з'явилися руїни міст та гори мертвих людей. І якщо раніше жовтий колір символізував колосся пшениці, то тепер це колір пухляк. Але вірю, що все зміниться.

Засудження художника

Цю картину Василь Верещагін написав, коли був у туркестанській поїздки (друга половина XIX століття). Він хотів наблизитися до війни, побачити її героїзм, але не думав, наскільки це все страшно і дико. Художник був вражений війною, і результатом його потрясіння стала ця картина, одна з найбільш філософських та антивоєнних. Йому хотілося у такий спосіб проповідувати людям про мир.

Відомо, що після відвідування виставки Верещагіна у багатьох солдатів зникло бажання вести бойові дії – таке сильне враження вона справила на відвідувачів, коли вони бачили новий, страшний світ війни, без показної доблесті та ідеалізації. Він хотів донести потенційним жертвам, що війна – це нелюдська поведінка. І, звичайно ж, військовим таке трактування подій не сподобалося, саме тому деякі державні діячі забороняли дітям і солдатам ходити на виставки художника. Верещагіна зацькували.

Люди-ворони

На картині бачимо, як навколо гори черепів літають ворони. Це птахи, які часто на картинах символізують смерть, вони – її провісники та супутники.

У мене це асоціюється із засліпленими від гордовитості людьми, які стверджують, що є добрі війни. Це люди у чорному, «люди-ворони». Одні в мирний час виконували функції аналітиків і ходили по телеканалах, розмірковуючи про геополітику. Інші працювали священиками і відправляли служби, але у воєнний час всі вони перетворилися на пропагандистів, стали виконувати свою чорну справу – переконувати людей, що є «добрі спеціальні операції», які потрібно проводити на сусідніх землях, щоб уникнути війни на своїй.

Вони це роблять уміло, улесливо і переконливо. Люди, які їм довіряли у мирний час, продовжують вірити і у воєнний. Але скільки б це «каркання» не тривало, кінець прийде: туман цієї брехні буде розвіяний, все стане на свої місця. І всі побачать їхню чорну роботу – гори черепів замість людей. Пустелю замість саду. Руїни замість селищ. І ще довго смердітиме від того, що вони зробили.

Та ці «люди-ворони» можуть продовжувати свою справу, розповідаючи живим, що ці загиблі люди, захисники міста, самі були винні, не виявили поступливості і вчасно не здалися завойовникам.

Євангеліє розкриває «ересь доброї військової спецоперації»

Під час війни розкривається вся нелюдська суть «великих завойовників». Якщо у мирний час вони камуфлюють свою сутність під образи дбайливих правителів, які опікуються доллями народів, то під час війни ця обкладинка зникає. Війна змітає те, що Бог вирішив створити на землі – природу, людей та Його поселення. У цьому ті диявольська сутність – знищити задум Бога на землі. Тобто завойовники пропонують йти до «божих цілей» – процвітання та панування, але використовуючи диявольські інструменти – нищення та смерть.

Усе це дуже нагадує риторику стародавнього змія, який переконував перших людей, що в нього чудова, навіть «божественна» мета – «ви станете як боги, що знають добро і зло» – гарна і життєстверджуюча заява. Але щоб цього досягти, потрібно всього-на-всього не послухатися Бога.

Змію не пропонував вбивства, голод і хворобу. Ні, він пропонував розвиток, духовне перетворення та розкриття потенціалу. Та вірити, що Бог дозволяє прийти до «божественних цілей», використовуючи зміїний інструментарій,

– це ересь.

І саме в цьому полягає «брехня доброї війни». У ній спотворюється образ Бога, образ людини та її покликання і пропонується альтернативна картина світу. Коли з'являються «великі правителі», які вважають себе «дорогою» до правильного устрою суспільства, «правдою» у розумінні «духовних скріп» та вихованні сусідніх держав, а також джерелом «життя», бо мають вентиль від важливих енергетичних ресурсів.

Але є тільки Один, Хто справді є дорогою, правдою і життям. Це Ісус. Він Сам сказав: «Я дорога, і правда, і життя» (Івана 14:6). Тільки зустріч із Ним веде до життя, життя з подостатком. А ворог приходить лише щоб вкрасти, вбити та погубити (Івана 10:10).

Відповідь на складне запитання

Тож чому люди, виховані на антивоєнних ідеях, раптом зрадили себе? На мою думку, «люди-ворони» створили альтернативну картину світу – коли людям кажуть «військова операція», а перед очима малюють «квітучі сади».

Говорячи богословською мовою, їх «спустили ересью» і досить довго роз'яснювали, що вони – народ моральний і духовний, який має особливе право «карати» й «виховувати» сусідні народи. А коли перед їхніми очима з'являється гора мертвих тіл як результат цього «виховання», вони стверджують, що це «інсценування, фейки, такого не може бути...»

Істина, однак, полягає в тому, що результат «спеціальних військових операцій» – це картина «Апофеоз війни». Так було в середині XIX століття, так само це виглядає й у XXI.

Але як вижити, коли ці «ворони» кружляють над нашими головами? Мартін Лютер дав точний рецепт: «Ми не можемо заборонити птахам літати над нашою головою, але ми не дозволимо їм сідати нам на голову та вити на ній свої гнізда. Подібно до цього ми не можемо заборонити поганим думкам іноді приходити в нашу голову, але не треба дозволяти їм гніздитися в нашому розумі».

Отже, справжні наслідки війни – це спустошення і смерть. І будь-яка розсудлива людина повинна називати речі своїми іменами, а чорних воронів, які підміняють картини світу, кружляють і кличуть воювати з усіма і всюди, треба виганяти. Адже жодні «великі завойовники» не можуть показати Дорогу, відкрити Правду і дати Життя. Їхній апофеоз – це лише смерть. Не варто очікувати від них того, що може дати і дає лише Христос.

Роман КАЛАШНИКОВ.

росія.
svitoglad.com.

ЯК ПРАЦЮЄ МОЛИТВА?

Чи замислювалися ви над тим, як взагалі працює молитва? Чи знаєте ви її секрет? Чому на одні молитви Бог відповідає миттєво, а відповіді на інші потрібно чекати роками – й іноді безрезультатно. Як зрозуміти Божу логіку щодо молитви, і чи це взагалі можливо?

Думаю, останнім часом тільки лінивий не ставив собі таких запитань...

Нещодавно я виявив, що моє водійське посвідчення пропало. І треба було ж так трапитися, що я виявив це саме перед поїздкою на дуже важливу зустріч. Можете уявити мій стан: мене чекає півсотні людей, я спізнююся, але розумію, що не зможу приїхати. Декілька разів переглянув усі місця, де воно могло бути: в автомобілі, в особистих речах, зателефонував в офіс і друзям, машиною яких недавно їздив. Усе безрезультатно. Місце, де завжди лежало посвідчення, порожнє. Вкрали чи загубив? Я відчуваю, що починаю пітніти. У мене паніка. Уже перед очима наслідки: треба буде перездавати знову на права, а це зайві витрати.

А як бути зараз без авто?

Дружина запропонувала помолитися. Але як молитися про втрачене посвідчення, коли надворі війна? Як турбувати Бога через такі дрібниці? Це видалось трохи незвичним, але я погодився. Дружина стала молитися. Я стояв поруч – і раптом почув внутрішній голос: «Глянь ще ось там...»

Дружина молиться, а я пішов. Вона здивовано глянула на мене, бо я ніколи не ходив під час молитви. Але, яким би дивним це не здавалось, я знайшов права саме на тому місці, і вірю, відповідь прийшла від Бога.

Хтось може сказати, що це збіг обставин. Так, гаразд. Але чому цей збіг стався саме під час молитви? Чому я чітко зрозумів, куди йти? І чому таких «збігів» у моєму житті – десятки?

До логіки?..

У цій історії мене непокоїть інше. Чому на таку дрібницю, як втрачене посвідчення, Бог послав мені миттєву відповідь? А інші молитви за набагато важливіші речі ніби зависли в повітрі. Війна триває й досі, тисячі людей гинуть. Де логіка: чому на молитви одних Бог відповідає, а на молитви інших – ні? Чому на одні молитви тих самих людей Бог дає відповідь, а на інші мовчить.

Я знаю, що багато моїх співвітчизників розчаровані та ображені на

Бога. Багато хто каже: «Навіщо взагалі молитися, якщо ракети як прилітали, так і прилітають, так само гинуть люди. Невже Богові це байдуже? Невже важко перенаправити ракету в інше місце?»

Я не знаю відповіді на ці запитання, але добре знаю, переконаний у цьому й просто вірю, що молитва працює. Відповіді від Бога приходять. Не всі це бачать, і не все ми бачимо, але Богові не байдуже до людей – Він відповідає на наші молитви. І скажу так: навіть якщо це буде одна відповідь із десяти, але при цьому завдяки чуду буде врятоване життя людини, то варто молитися.

Це боротьба

Високо на пагорбі стояло троє. Один підняв високо руки до неба й молився, тримаючи в руці жезл. Це був Мойсей, вождь народу ізраїльського. А внизу біля пагорба тривала жорстока битва євреїв з амалікітянами. У Книзі Вихід про це сказано так: «І сталося, коли Мойсей підіймав свої руки, то перемагав Ізраїль, а коли руки його опускались, то перемагав Амалік» (Вихід 17:11).

Здавалось б, яка дрібниця – підняти руки. Яка різниця, підняти вони чи опущені? Але вони були заперукою перемоги Божого народу. Тож, виявляється, різниця була. І ті, що

були з Мойсеєм, побачивши цю різницю, ось що зробили: «І взяла вона каменя, і поклала під ним. І сів він на ньому, а Аарон та Хур підтримували руки йому, один із цього боку, а один із того. І були його руки сталі аж до заходу сонця. І переміг Ісус (Навін) Амалік і народ його...» (Вихід 17:12).

Молитва – це боротьба. Це справжнісінька війна зі злом. Десь там, у невидимому світі, теж триває війна, і молитва якимось чином сприяє перемозі. Тому, як каже Писання, підіймаймо чисті руки без гніву та сумніву в молитві до Бога.

Піднімати чисті руки – означає, що наше серце має бути чистим. У ньому не має бути ні гніву, ані сумніву. Ми переживаємо величезні духовні поразки, живучи гріховним життям. Тому нам потрібно в покаєнні прийти до Бога й змінювати своє життя, щоб ми ставали свідками духовних перемог, а не поразок.

Разом із тим апостол Павло пише: «Будьте тривалі в молитві і пильнують з подякою в ній» (Колосян 4:2). Такі заклики знаходимо в кожному його посланні. І найголовніше, що Ісус Христос залишив для нас приклад самої такої молитви в Гетсиманії.

Задумаймося: Він – Бог, але, живучи на землі, звертається до Небесного Отця. Він просить про щось, але разом із тим каже: «Хай буде не

Моя воля, а Твоя, Отче!». І там Він молився так, що на чолі виступили краплі крові, бо молитва – це боротьба. І чим більшими були хвилювання, тим сильнішою ставала молитва.

Я листуюся з солдатами, які перебувають на передовій, і молюся за них. І ось які свідчення отримую: «Вночі в наше розташування прилетіло чотири ракети, а в нашому підрозділі всі живі...» Або: «Вчора потрапили в «заміс».нас Били з артилерії й гелікоптерів, але всі живі повернулися». Інший, йдучи на важке завдання, просить про підтримку в молитві. Ми молимося й згодом отримуємо повідомлення, що всі повернулися живими. Ще один пише: «У мене танк двічі стріляв, але я відбився контузійкою».

Я не стверджую, що це все – відповіді на мої молитви. Але я переконаний, що ці врятовані чудом життя – це результати чіхось молитви. Тому нам потрібно молитися, молитися наполегливо й щиро. Нам потрібні тривалі молитви й поіменні молитви за тих, хто на передовій, хто в полоні, кому загрожують смерть.

Знаю, що не на всі молитви буде така відповідь, якої ми чекали. Я досі не знаю, як працює молитва. Але якщо завдяки їй хоча б одне життя буде врятоване – це того варте.

О. Ч.

ПРОТЕСТАНТИ ПОКАЗАЛИ, НАСКІЛЬКИ ВОНИ ГОТОВІ ЗАХИЩАТИ СВОЮ КРАЇНУ

2022 рік став великим випробуванням для протестантської спільноти України. Чи не вперше вона зіштовхнулася з викликами, які доводилося долати ще в радянський час чи в часи німецької окупації, коли руйнувалися будинки молитви, вбивали пасторів, коли багато хто опинився у в'язницях.

Для багатьох це був виклик, що робити – втікати чи залишатися захищати Україну, – розповідає Тарас Антошевський, директор Релігійно-інформаційної служби України.

Власне, у 2014 році, під час Майдану, у протестантському середовищі відбулася чергова реформація, коли багато хто зрозумів, що вони не тільки діти Божі, але й діти

цієї країни, і захист рідної землі є їхнім обов'язком. Тому дбати про те, що відбувається в Україні, – це теж їхня відповідальність. Тоді християни різних конфесій

об'єдналися на Майдані і молилися за Україну, разом протистали внутрішньому агресору, а пізніше – і зовнішньому.

Нова фаза війни викликала ще радикальнішу відповідь у протестантському середовищі України. Частина пасторів стали повноцінними капеланами, частина служителів і вірних взяли зброю і пішли воювати за Україну – у Тероборону чи у Збройні Сили. Для багатьох це було також викликом: як організувати зараз життя, щоб максимально ефективно допомагати іншим.

Якщо проаналізувати, чим займалися різні церкви після 24 лютого цього року, неважко сказати, що протестантське середовище сконцентрувалося на допомозі людям, які опинилися в скрутні, на лінії вогню, залишилися на окупованих територіях. Це допомагає з евакуацією. Я зустрічав не один випадок, коли, власне, людей евакуювали зі Сходу чи з Київщини саме служителі або вірні протестантських церков. Це служіння тимчасово переміщеним особам.

Це також співпраця з іноземними партнерами, тому що це потрібна і надзвичайно важлива місія – донести до світу, що в нас тут відбувається, у чому суть російської агресії, чому ця війна не має ніяких підстав

з боку росії.

Це також була реакція на позицію, яку зайняли російські одновірці. А ще – на позицію деяких західних партнерів, що піддалися російській пропаганді, мовляв, це не агресія, а захист українців, це боротьба з гей-парадами, бо Україна котиться до якогось там дна.

В українського протестантського середовища цього року виникла потреба ще більше заявити про свою національну ідентичність, про те, що вони не чужі для цієї землі, що вони справжні українці. Немає значення, якої вони національності і якого походження. Вони готові захищати свою країну і дбати про всіх ближніх. І саме вони привернули увагу світу до подій в Україні. Тобто протестантські віруючі показали себе як справжні віруючі, справжні християни.

Звичайно, у кожному середовищі можна знайти тих, хто ще до кінця не визначився. Я особисто спілкувався з тими, які не розуміли, хто на кого напав, і навіть ховаючи своїх близьких, не могли визначитися, хто насправді їх вбив.

На жаль, є люди, які потрапили під «промив» і стали «ватаю». Але тих, які говорять, що вони поза політикою, поза всіма суспільними процесами, нині вже значно менше.

Можна сказати, що протестантське середовище показало, наскільки воно готове працювати в таких екстремальних умовах, надавати допомогу, брати в руки зброю і захищати державу, і так само готове служити тим, хто її захищає, тим, хто опинився у складних ситуаціях.

Коли я спілкувався з представниками різних конфесій, то зауважив, що багато з тих, які були російськомовними чи виростили в російському середовищі, твердо заявляли про свою проукраїнську позицію, про готовність публічно перейти на українську мову, про такий патріотизм, про який я раніше від них і не сподівався почути.

Дуже цінно, що вони твердо розуміють, наскільки важлива допомога тим, хто захищає нашу державу. Запамяталося інтерв'ю однієї людини, яка сказала, що першочергово потрібна підтримка нашим захисникам, бо якщо ми їм не допоможемо, то все решта буде марним.

Мені здається, що цей рік був роком чіткої самоідентифікації і швидкого дозрівання української протестантської спільноти. Вона українська і християнська за всіма своїми ділами і словами, і вона готова свідчити на весь світ, що у нас тут відбувається.

ДОВШЕ, НІЖ НАЗАВЖДИ...

Господи, чому Ти любиш Своїх дітей? Не хочу, щоб це запитання здалося Тобі нешановливим, але тільки небесам відомо, скільки болю ми завдали Тобі. Чому Ти терпиш нас? Ти даруєш нам кожен подих, але чи дякуємо ми Тобі? Ти даруєш нам тіла, не схожі одне на одне, але чи прославляємо ми Тебе?..

Ми нарікаємо на погоду. Сваримося через свої іграшки. Сперечаємося про те, кому дістанеться той чи інший континент. Не мінає й хвилини, як десь хтось користується Твоїм ім'ям, проклинаючи забитий палець (ніби в цьому була Твоя провина)...

Ти наповнюєш світ їжею, а ми звинувачуємо Тебе за голод. Ти утримуєш нашу планету на її осі і не даєш розтанути льодовикам, а ми звинувачуємо Тебе в байдужості. Ти даруєш нам блакитні хмари, а ми потребуємо дощу. Ти даєш дощ, а ми просимо сонця...

Ми більше аплодуємо якомусь знаменитому футболісту, ніж Тобі, Богові, Який нас створив. Ми більше пісень підносимо місяцю, ніж Христу, Який нас спас. Ми схожі на мотушку, що сидить на хвості у слона, і все ж вимагаємо, щоб Ти знайшов нам місце для паркування. А якщо Ти не даєш нам того, чого хочемо, ми заявляємо, що Тебе немає (наче наша думка щось змінює).

Ми забруднюємо світ, який Ти нам доручив. Ми неправильно користуємося тілами, які Ти дав нам. Ми ігноруємо Слово, яке Ти послав. І ми вбили Сина, Яким Ти став. Ми розпещені діти, які забирають, б'ють, жбурляють і святотатствують.

У Тебе є всі підстави, щоб залишити нас. Я б так і вчинив! Я б умив свої руки, відмовившись від цього безладу, й почав би все спочатку на Марсі. А як зробив би Ти?

Я бачу відповідь у Ході сонця. Чую її у сплеску хвилі. Відчуваю, торкаючись ніжною шкірою дитини.

Батьку, Твоя любов ніколи не

закінчиться. Ніколи. Незважаючи на те, що ми відштовхуємо Тебе, ігноруємо, не слухаємося, Ти ніколи не змінишся. Наше зло не може применшити Твоєї любові. Наша праведність не може її збільшити. Ми не можемо заслужити її вірою. Ти не станеш любити нас менше, якщо ми впадемо. Ти не станеш любити нас більше, якщо ми досягнемо успіху. Твоя любов ніколи не закінчиться.

Як знайти їй пояснення? Можливо, ми знайдемо відповідь у іншому запитанні.

Матері, чому ви любите своїх немовлят? Знаю-знаю, це немудре запитання, але підіграйте мені. То чому?

Протягом кількох місяців ця дитина завдавала вам болю. Через неї вся ваша з'їдена вечере поверталася назад вранці, коли вас нудило. Ця дитина штовхалася у вашому животі, займала місце, яке їй не належало, і поглинала їжу, яку не готувала. А ви берегли її в теплі. Оберігали від небезпеки. Стежили за тим, щоб вона завжди була ситою. Чи сказала вона вам хоч раз спасибі?

Щойно з'явившись на світ, ця дитина видає оглушливий крик. Кімната занадто холодна, пелюшки занадто жорсткі, медсестра дуже груба. І що ж потрібно дитині? Мама.

А вам не хочеться перепочити? Усю роботу за останні дев'ять місяців робили ви. Може, настала черга батька? Ні, йому тут не впоратися. Дитині потрібна мама.

Дитина навіть не попередила, що йде. Просто прийшла. І як! По-варварськи! Мама кричала від болю. Рвала простиралла й кусала до крові губи. Спина болить. Голова розколюється. Тіло просякло потом. Кожен м'яз напружений і розтягнутий. Вас має просто переповнювати гнів, але чи так це?

Якраз навпаки. На вашому обличчі відображена любов, яка триватиме довше, ніж завжди. Ця дитина нічого не зробила для вас. Однак ви любите її. Вона завдала болю вашому тілу, а вранці викликала нудоту в організмі, проте ви дорожите нею. Її личко все вкрите зморщинами, а очка зятанені пеленою, але ви тільки й говорите про її красу та яскраве майбутнє, що на неї чекає. Довгі місяці вона буде будити вас

щонаочі, але хіба це має значення? На вашому обличчі все написано. Чому?

Чому мати любить своє немовля? Тому що воно – її дитина. Більше того, ця дитина – частина її. Її кров. Її тіло. Її м'язи та хребет. Її надія. Її спадщина. І їй зовсім байдуже, що дитина їй нічого не дала. Мама знає, що немовля безпорадне, слабке. Знає, що немовля не просить прийти в цей світ.

Бог знає, що ми не просили цього. Ми – Його задум. Ми – частина Його. Його обличчя. Його очі. Його руки. Його дотик. Ми – це Він. Вдивіться уважніше в обличчя будь-якої людської істоти на землі, і ви побачите Його подобу. Незважаючи на те, що деякі нагадують лише найвіддаленіших родичів, це не так. У Бога немає племінників, у Нього є лише діти.

Як би це неймовірно не звучало, але ми складаємо Тіло Христа. І хоча ми можемо діяти не так, як наш Батько, немає більшої істини, ніж те, що ми – Його частина. Це постійний факт. Він любить нас. Ніщо не може відлучити нас від Його любові (Римляни 8:38-39). Якби Бог не промовив цих слів, було би безглуздо їх писати. Але оскільки Він це сказав, безглуздо не вірити Йому. Ніщо не може відлучити нас від любові Божої, але як важко декому осягнути цю істину.

Ти думаєш, що скоїв таку провинку, яка позбавила тебе Його любові? Зрада. Порушена обіцянка. Думаєш, якби ти цього не зробив, Він любив би тебе більше? Думаєш, якби ти був кращим, Він любив би тебе більше? Якби ти був праведніший, Його любов була б сильнішою?

Ні, ні й ще раз ні!

Божа любов не схожа на людську. Його любов виходить за межі загальноприйнятої. Його любов бачить твій гріх і продовжує тебе любити. Чи схвалює Він твою провинку? Ні. Чи потрібно тобі покаятися? Так. Але для кого тобі це потрібно зробити? Для Нього чи для себе? Він не потребує вибачення та виправдання. Він завжди любитиме тебе, не більше й не менше, ніж зараз.

Макс ЛУКАДО.

ДУХОВНИЙ КАЛЬЦІЙ

Уявіть собі, що ви – працівник ритуальної служби і маєте поховати свого найкращого друга. А тепер уявіть, що через кілька хвилин ви йдете з ним додому.

Це саме те, що описане в одній драматичній, наче знятій для кіно сцені, коли мертвий ізраїльтянин торкається кісток пророка Єлісея.

«І спочив Єлісей, і поховали його. А моавські орди прийшли до краю наступного року. І сталося, як ховали одного чоловіка, то погребальники побачили ті орди, та й кинули того чоловіка до Єлісеєвого гробу. А коли впав і доторкнувся той чоловік до Єлісеєвих кісток, то воскрес, і встав на ноги свої...» (2 Царів 13:20-21).

Що ж це таке? Невже це одна з тих біблійних історій, над якими ми просто пропливаємо, чухаючи свої духовні потилиці?

Сцена: Єлісей, вічно активний пророк, який творив чудеса, помер. Його поклали в гробницю.

До міста приїжджає погана банда мародерів. Перелякани носії труни кидають свого друга разом з Єлісеєм до гробу. І той чоловік ожив.

Ніде більше в Біблії такого не відбувається. Чи це не фокус-покус

забобонів на кшталт мощів, похованих у церковних катакомбах?

Звичайно, ні. Але що це означає? У Біблії кістки означають місце сили. Конкретно – Божої сили. Або її відсутність.

Вісімдесят чотири рази кістки згадуються у Святому Письмі. Так Адам, описуючи Єву, каже: «Кість від костей моїх». Божа творча сила.

Коли шлюбо розпадається, страждання від нього прирівнюється до гниючих кісток. Коли кістки здорові, це приносить насолоду.

Єлісей рідко говорив. Він владно діяв. Підняв із мертвих сина шунамітянки, очистив отруєну юшку, викликав з води сокиру...

І ось із його могили зійшло останнє диво. Пророк замовк. Але Божа сила й обітниця ніколи не мовчать. Коли ви найменше очікуєте дива і найбільше потребуєте його, Бог, для Якого немає нічого неможливого, оживляє долину мертвих кісток. (Єзекіля 37).

Дві тисячі років тому Когось іншого поклали до гробниці. Але Його кісток не розтроцювали.

І в момент Його смерті «повідкривались гроби, і повставало багато тіл спочилих святих» (Матвія 27:52).

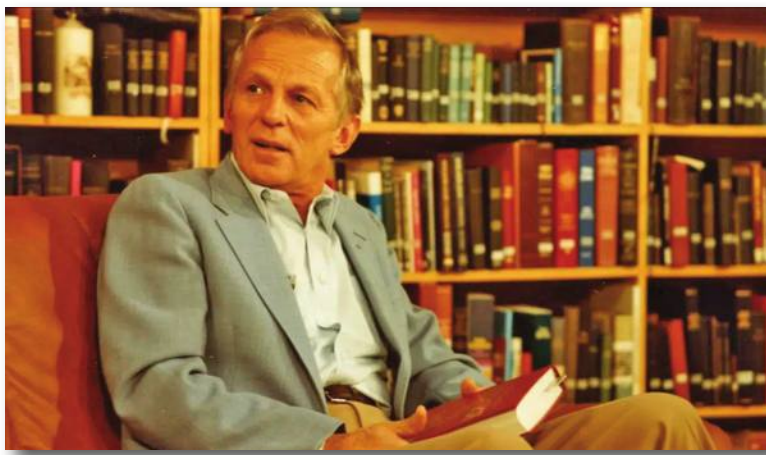
Ми всі почуємо похоронний марш, і всі будемо покладені у власні могили. Але коли нас торкається Ісус, ми оживаємо і «стаємо на ноги свої». Такий собі духовний кальцій для сухих кісток. Дозвольмо Йому це зробити.

slovoproslovo.info.

ПОМЕР БРАТ ЕНДРЮ, ЯКИЙ КОНТРАБАНДОЮ ПЕРЕВОЗИВ БІБЛІЇ В КОМУНІСТИЧНІ КРАЇНИ

Анне Ван дер Бейл, голландський євангеліст, відомий християнам усього світу як Брат Ендрю – людина, яка контрабандою ввозила Біблії в закриті комуністичні країни, помер 27 вересня у віці 94 років.

Анне Ван дер Бейл прославився як «Божий контрабандист», коли 1967 року було опубліковано розповідь від першої особи про його місіонерські пригоди – прослізання повз прикордонників із Бібліями, захованими в його синьому фольксвагені. Книгу «Божий контрабандист» він написав разом із журналістами-євангелістами Джоном та Елізабет Шеррілл і опублікував під своїм кодовим іменем «Брат Ендрю». Книга розійшлася накладом понад 10 мільйонів примірників і була перекладена 35 мовами.

Вона надихнула багатьох інших місіонерів-контрабандистів, забезпечила фінансування служіння Ван дер Бейла «Відчинені двері» і привернула увагу євангелістів до скрутного становища вірян у країнах, де християнська віра і практика були незаконними. Однак Ван дер Бейл заперечував, коли люди назвали його героїчним та екстраординарним.

«Я не євангельський каскадер, – сказав він. – Я просто звичайний хлопець. Те, що я зробив, може зробити будь-хто».

Ніхто не знає, скільки Біблій Ван дер Бейл вивіз до Польщі, Чехословаччини, Югославії, Східної Німеччини,

Болгарії та інших країн радянського блоку за десятиліття до того, як успіх «Божого контрабандиста» змусив його стати номінальним керівником і збирачем коштів для «Відчинених дверей». Голландський жарт, популярний наприкінці 1960-х років, говорив: «Що знайдуть росіяни, якщо першими придуть на Місяць? Брата Ендрю з купюю Біблію».

Сам Ван дер Бейл не вів облік і не вважав точне число важливим. «Мене не хвилює статистика, – сказав він в інтерв'ю 2005 року. – Ми не ведемо рахунок... Але Бог – ідеальний бухгалтер. Він знає».

Ван дер Бейл народився в Нідерландах 1928 року в сім'ї бідного коваля і матері-інваліда. Йому було 12 років, коли німецькі військові вдерлися в нейтральну країну під час Другої світової війни, і він провів окупацію, ховаючись у канавах, щоб уникнути примусу до служби нацистам. Коли 1944 року в Нідерландах почався голод, Ван дер Бейл, як і багато

голландців, їв цибулини тюльпанів, щоб вижити.

Після війни він вступив до голландської армії і був направлений в Індонезію у складі колоніальних сил, які намагалися придушити індонезійську боротьбу за незалежність. Він був у захваті від пригоди, поки не почалася стрілянина і він не вбив людей. За його власним зізнанням, Ван дер Бейл брав участь у різанині в індонезійському селі, без розбору вбиваючи всіх, хто там жив.

Після цього його переслідував вигляд молодої матері і хлопчика, що годує груддю, убитих однією і тією ж кулею. Він був поранений і, поки лежав, почав читати Біблію, яку дала йому мати. Повернувшись до Нідерландів, він почав ходити до церкви і на початку 1950 року віддав своє життя Богові. «У моїй молитві було не так багато віри, – згадував Ван дер Бейл. – Я просто сказав: «Господи, якщо Ти вкажеш мені шлях, я піду за Тобою. Амінь».

1953 року він вступив до місіонерської школи Всесвітнього євангелізаційного хрестового походу у Шотландії. Виступаючи перед Christianity Today 2013 року, він згадав один важливий урок від офіцера Армії спасіння, який викладав вучилню євангелізацію. Той сказав, що більшість потенційних євангелістів здаються занадто рано, не знаючи, що Святий Дух готує серце тільки однієї людини з тисячі.

«Миттєво я збунтувався. Яка марна трата часу! – згадував Ван дер Бейл.

– Навіщо йти і витратити енергію на 999 осіб, які не збиралися слухати?».

Він вирішив, що попросить Бога спрямувати його до того одного з тисяч, хто буде готовий до Євангелія. Замість того, щоб витратити час на розрахунки і вироблення стратегії, він хотів слідувати вєденню Духа.

Деякий час по тому він зрозумів, що Бог говорить із ним через текст із Об'явлення 3:2: «Будь чуйний та решту зміцняй, що мають померти». І що повинен піти підтримати Церкву в країнах, контрольованих комуністами. У 1955 році він здійснив контрольоване урядом турне Польщею, але втік від своєї групи, щоб відвідати підпільні групи віруючих. Під час другої поїздки до Чехословаччини він побачив, що церкви в комуністичних країнах потребують Біблії.

«Я пообіцяв Богові, що нестиму Біблію Його дітям там, за стіною, яку побудували люди, – згадував пізніше Ван дер Бейл, – у кожну країну, де Бог відчинятиме мені двері».

У 1957 році він здійснив свою першу контрабандну поїздку, в'їхавши в

Югославію з трактатами, Бібліями і частинами Біблій, захованими в його синьому фольксвагені. Спостерігаючи, як охоронці обшукують машини перед ним, він молився молитвою, яку сам пізніше назве «молитвою Божого контрабандиста»: «Господи, у моєму багажі є Писання, яке я хочу передати Твоїм дітям. Коли Ти був на землі, Ти змусив сліпі очі бачити. А тепер, прошу Тебе, зроби зрячі очі сліпими. Не дозволяй охоронцям бачити те, чого Ти не хочеш, щоб вони бачили».

Ван дер Бейл зробив ще кілька поїздок до Югославії і врешті-решт контрабандою ввіз Біблії в Радянський Союз. Він найняв собі на допомогу інших християн, і вони розробили стратегію, що дозволяла уникнути уваги прикордонників і таємної поліції. Іноді контрабандисти подорожували парами, маскуючись під молодят. Іноді використовували віддалені прикордонні переходи. Вони експериментували і ховали Писання різними способами у своїх маленьких, непримітних автомобілях. Вони завжди слідували вєденню Духа, і ніхто не був заарештований.

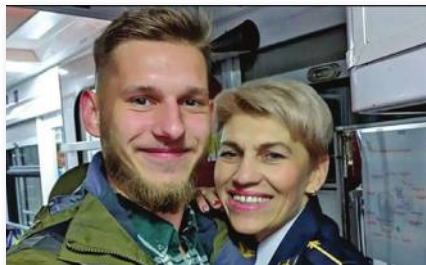
На момент смерті Ван дер Бейла служіння, яке він заснував, допомагало християнам більш ніж у 60 країнах. Щорічно «Відчинені двері» поширюють 300 000 Біблій і півтора мільйона християнських книжок, навчальних матеріалів і посібників з учнівства.

Коли його запитали, про що він шкодує, Ван дер Бейл відповів: «Якби я міг прожити своє життя заново, я був би набагато радикальнішим».

Christianity Today.

«Я ПРОЧИТАВ БІБЛІЮ, МОЛИВСЯ І ВІРИВ, ЩО ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ»

Дмитро Козацький... Його фотографії облетіли весь світ, а сам він за місяці виснажливого полону не втратив щирості душі...

Звільнених «азовців» чекає ще довгий і важкий процес реабілітації, віримо, що вони впораються з цим. Бо хоч мить залишає шрами, надія і віра з часом їх залікують.

Але в чому їх сила? Що допомагає їм стояти так твердо й не втрачати сили духа? Звідки береться ця душевна міць?

«Орест» із «Азовсталі»

Або ж Дмитро Козацький із Житомирщини. Перш ніж Дмитро потрапив у «Азов», йому випало пройти довгий шлях. Напевно, не раз довелось стояти перед вибором. І тоді, коли залишив навчання у Польщі, вибираючи Майдан, а далі – Нацгвардію. І тоді, коли цілеспрямовано вступив до полку «Азов». Проте Дмитро завжди чітко знав і відчував, що його вибір має бути не для особистої вигоди, а на користь Україні.

Про «Ореста» світ заговорив після спеціальної нагороди – престижної польської фотопремії Grand Press Photo 2022. У Дмитра з дитинства хист до фотографування. Саме він, вміло відображаючи на плівці дійсність, зробив серію високоякісних фотографій з «Азовсталі». І, символічно підкреслюючи пережите, підписав: «Місце моєї смерті й мого життя». Добре, що вийшло на життя.

Дмитро разом з побратимами тримав оборону «Азовсталі» з березня 2022. Попри

важкі дні обстрілів, втрати побратимів та проблеми з харчуванням, Дмитрові все ж таки вдавалось зберігати стійкість духа. І це видно навіть з техніки фотографування. Він вміло зафіксував мужність в очах поранених побратимів, а фото з воїном, який стоїть у променах травневого сонця, що вперто пробиваються крізь шпарину від снаряда, є ще більшим доказом того, що світло переможе.

У полоні

Після важких днів на заводі для Дмитра почалися виснажливі дні полону. А для його рідних – такі ж тривожні дні невідомості й очікування. І тут ми знаходимо важливу відповідь, звідки ж бралася та сила, яка підтримувала й давала надію. Найперше – у підтримці рідних. Справжньою утіхою для мами були улюблена робота провідницею та – молитва за сина.

Ірина Юрченко стала своєрідним символом жіночої віри та стійкості, вона відкрито ділилася переживаннями з суспільством і при тому закликала не втрачати надії. Бо тільки надія і віра живила рідних, тоді коли було дуже важко й незрозуміло. Фотографію усміхненого сина на фоні розквітливих квітів пані Ірина завжди мала з собою. А на звороті написала від руки 90-й псалом. «Я його постійно читала. Це така молитва-оберег», – зворушливо ділилася жінка спогадами із журналістами. Слова підтримки та весняна усмішка сина утішали її та полегшували біль. А ще розмови та спільний проєкт з такими, як вона, – дітьми, жінками, сестрами й друзями, які жили вірою в диво.

Вдома

І сталося диво... Хоча чотири місяці полону залишили фізіологічний та психологічний слід, вони Дмитра не зламали. Бо на першій зустрічі з матір'ю та сестрою жінок чекав хоч і схудлий та втомлений, але все ж такий же усміхнений і чуйний хлопець. Після всього пережитого він не забув придбати найдорожчим квіти.

У полоні було важко фізично й морально,

не раз скибка хліба ставала денною порцією їжі. Що ж давало йому сили триматися? Дмитро на це запитання відповів так: «Я читав Біблію і багато з неї брав. Читав Новий Завіт, молився і вірив, що все буде добре». А в етері «Сніданку 1+1» пані Ірина зауважила: «З допомогою Всевисьного, з допомогою наших людей вони вижили, і ми переможемо».

Проте боротьба ще триває, і хоча пані Ірина твердо переконала, що її син та інші «будуть жити» у повному значенні цього слова, шлях ще важкий. «Я хочу, щоб такі емоції відчула кожна мама, кожна родина з нашої України, щоб ми дочекалися всіх з полону, із війни – живими й цілими. І щоб ми перемогли», – висловила мрію Ірина.

Самого Дмитра чекає ще довгий процес реабілітації, хоча він уже з нетерпінням думає про вдосконалення навичок фотографування. У своєму першому пості після полону «Орест» подякував за підтримку та написав, що «завжди був впевнений: українці про нас не забувають і кричать на весь світ. Навіть без зв'язку і новин ми відчували підтримку найсміливішого і найкращого народу у світі».

Щастя повною мірою він відчує, коли всі полонені повернуться додому, а поки що наголосує на важливості боротися далі.

У чому ж сила?

Повертаємося до поставлених вище питань та зі всією ясністю розуміємо, що сила полягає у підтримці. У молитовній підтримці тисяч небайдужих людей. У молитвах матері. У вірі в те, що все буде добре. У явній Божій милості та охороні згідно зі словами 90-го псалма. У тому, що ми знаємо, за що і за кого боремося. У тому, що ми єдині. І віримо й надіємося на те, що настане час – і додому повернуться інші незламні й мужні герої. Тому й надалі молимося про Божу милість над нашою країною. І щоб ось таку світлу історію можна було написати про кожного українця, який повернеться додому.

Тетяна ДОРОШ.

ЧОМУ БОГ ДОПУСКАЄ ВІЙНИ?

Бог допускає війни як крайній прояв людської свободи. Наша свобода може бути самовбивчою, може доходити до крайнощів. І війна – це якраз та межа, де людина або цілий народ, захищаючи свою свободу жити як хочеться, починає вбивати. Спочатку вона думає вбивати інших, чужих, але потім розуміє, що для цього доведеться вбивати й своїх, і врешті-решт, потрібно бути готовою вбити й себе.

Так, людина вільна – аж до самогубства. Вона вільна не тільки на хороше, а й на погане. Вільна обирати добро чи зло, благословення чи прокляття, мир чи війну. Вона вільна оголосити війну навіть Богові – і тим самим погубити себе. Кожен, хто починає війну проти мирних людей, повинен знати, що йде війною проти Бога, Який дав їм життя і любить їх.

Бог створив людину вільною. Зверніть увагу не тільки на слово «вільною», а й на слово «Бог». Ці слова взаємопов'язані. Без Бога свобода стає руйнівною. Все можна виправдати, навіть масове вбивство і найпідлішу війну. Як казав класик, якщо Бога немає, усе дозволено.

Бог дозволяє людині бути вільною і пожинати плоди своєї свободи. Інакше бути не може. Інакше людина не була б людиною.

Отже, Бог допускає війни як страшний прояв людської свободи. Але при цьому не залишає нас у безнадійному стані, а нагадує про

Себе, викриває неправду, стримує зло. Війна стає одкровенням про людину – на що вона здатна без Бога. Але також одкровенням про Бога – як Він страждає разом із людьми й рятує їх від наслідків їхнього ж вільного, але неправильного вибору. Зрештою, усі війни людей закінчуються перемогою Бога.

Та є і позитивний прояв нашої свободи. Коли злі люди починають війни, а невинні люди страждають, де в усьому цьому ми з нашою свободою? Бог дивиться, що ми будемо робити. Ховатимемо голову в пісок, а чи рятуватимемо узятих на смерть (Пр. 24:11).

Війна – це прояв страшної, злої свободи. Але також і можливість проявити добру волю для порятунку людей, які страждають. Тут добро і зло проявляються з максимальним контрастом. І кожен може вибрати для себе – проявити свою свободу в добрі чи злі, з Богом чи без Нього.

Михайло ЧЕРЕНКОВ.

ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ, КОЛИ МИ ПОМИРАЄМО?

Мертві люди не повертаються і не розповідають про те, що вони пережили. Але ми можемо знати про деякі речі на основі пояснень Біблії. Ми не просто зникаємо після смерті. Ми продовжуємо жити в іншому місці. Послідовники Ісуса йдуть жити з Ним на небеса. На хресті Ісус сказав розбійникові, розп'ятому поруч: «Сьогодні ж будеш зі Мною в раю» (Луки 23:43).

Зрозповіді Христа про багача і Лазаря дізнаємося, що в момент смерті Лазаря ангели забрали його на небеса (Луки 16:22). Ймовірно, так буде з усіма Божими дітьми після їх фізичної смерті. Різні ангели призначені для різних людей (Матвія 18:10), і, можливо, нашими провідниками на небеса будуть ангели, які служили нам під час земного життя (Євреїв 1:14).

Найголовніше – що Сам Ісус буде з нами під час смерті. Він пообіцяв ніколи не залишати й не покидати нас (Євреїв 13:5). Ніщо, навіть смерть, не може відлучити нас від Його любові (Римлян 8:38-39). Бог обіцяє, що всіх, хто знає Його, Він прийме у Свої святі, люблячі та милостиві обійми. Саме тому апостол Павло міг сказати: «Ми ж відважні і бажаємо краще покинути дім тіла й мати дім у Господа»

(2 Коринтян 5:8).

Якою би болісною не була смерть і як би правильно не було сумувати через неї (Ісус сумував), ми можемо також радіти за наших близьких, які вже перебувають у присутності Христа. Коли вони помирають, ті, хто покритий кров'ю Христа, переживають радість Його присутності. Писання чітко вчить, що не існує такого поняття, як «сон душі», тобто довгого періоду несвідомого стану між життям на землі й життям на небесах.

Як говорить апостол Павло, хоча ми сумуємо, втрачаючи близьких, ми не повинні «сумувати як ті, що надії не мають» (1 Солунян 4:13). Наша розлука – це не кінець наших стосунків, а лише перерва. Ми не «втратали» їх, бо знаємо, де вони. І одного дня «ми, що живемо й залишились, будемо схоплені разом із

ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом. Отож, поїшайте один одного цими словами!» (1 Солунян 4:17-18).

Апостол Петро говорить: «Бо щедро відкриється вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа» (2 Петра 1:11).

Лише уявіть славні зустрічі й дивовижні знайомства, розмови й розповіді на бенкетах і на

прогулянках, щирий сміх і невимовну радість...

Наші близькі, які зараз на небесах, уже живуть у місці, де радість – це повітря, яким вони дихають. Але вони так само з нетерпінням чекають повернення Христа, свого тілесного воскресіння, Страшного суду і створення Нової Землі з руїн старої.

churchleaders.com.

НАДІЯ СЕРЕД КРИЗИ

Відповідь на запитання «що таке християнство» дуже проста. Це воскресіння Розп'ятого! Інакше кажучи, це надія серед кризи. Це світло в кінці тунелю. Це про те, що благодать перевершує гріх, а останнє слово – не за смертю. Так, саме на це претендує християнство – на таку зухвалу й претензійну надію. І тільки прийняття такої радикальної надії робить людину християнином.

Може, це наївно? Може, самонавіювання? Видавання бажаного за дійсне? І несерйозно? Може, це казочка для дітей, і доросла мисляча людина не повинна дурити себе і знайти в собі все-таки відвагу прийняти всю беззмістовність та цинічність нашого існування, без необхідності вдаватись до ілюзорних надій... Може... Але одне можна сказати точно: християнство саме про це – про надію воскресіння. Реального, тілесного, справжнього воскресіння.

Ось чому бути віруючим, бути християнином – означає бути трохи безумним, мати смішний вигляд в очах інших. І цього викилику уникнути неможливо. Віра – це завжди добровільний вибір і

одночас дар благодаті. Тому, що для самої людини це очевидне «безумство» – щось нечуване, неймовірне. Потрібне особливе освячення, щоб побачити надію серед мороку за горизонтом видимого. А з іншого боку, це може бути тільки особистим вибором, тому що віра – це ризик, а не примус, не сліпа віра. Тільки добровільна й невимусовна віра не принижує людську гідність, а є її вираженням.

Виклик тут неабиякий. На двох стільцях годі висісти. Якщо людина не готова наважитися на надію воскресіння, вона повинна чесно визнати, що віри нема, і не називатися християнином. Безумовно, у християнстві є місце для сумнівів та суперечок із

Богом, але воно абсолютно несумісне з невір'ям. Не можна бути атеїстом і християнином водночас. А вірити – це завжди бути дещо божевільним в очах цього світу. Інакше чим відрізнятиметься віра від філософських атеїстів?

І найважливіше в цьому всьому те, що християнська надія – не символічна. Це не проекція бажаного, не міфологізація, не витворення відсутнього смислу, який начебто нам потрібно вигадати, щоб якось жити в цьому світі. Ні, вона існує об'єктивно. І саме так мислить себе в християнстві. Тому апостол Павло без жодних вагань цілком однозначно запевняє, що «надія не осоромить» (Римлян 5:5), як би з неї глузували інші.

Отже, надія – це щось надзвичайно певне і водночас дуже божевільне. І без неї немає християнства. «Почувши про воскресіння мертвих, деякі [атеняни в Ареопазі] почали реготатись [зі слів Павла], а деякі казали: «Про це послухаємо тебе іншим разом» (Дії 17:32).

Себаст'ян ТЕГЗА.

ЕРЕСЬ «РУСКОГО МІРА»: БОГОСЛОВИ, ПРОФЕСОРИ ТА ХРИСТІЯНСЬКІ ЖУРНАЛІСТИ ПІДПИСАЛИ ДЕКЛАРАЦІЮ ПРАВОСЛАВНИХ БОГОСЛОВІВ СВІТУ

«Рускій мір» оголошений лжевченням – про це йдеться у Декларації православних богословів світу, яку підписали 342 богослови, професори та християнські журналісти з усього світу.

УДекларації зазначається, що російське вторгнення в Україну – це історична загроза для православної християнської традиції. Однак вищі ієрархи РПЦ відмовляються визнати це вторгнення, роблячи розпливчати декларації про необхідність миру у світі «подій» і «військових дій» в Україні.

Підкреслюється також, що війну путіна проти України підтримала значна частина ієрархії московського патріархату. Корінням цієї

підтримки є певний тип православного етнофілетичного релігійного фундаменталізму, тоталітарного за своїм характером, що отримав назву «рускій мір». Це лжевчення вабить багатьох у Православній Церкві, його прийняли навіть ультраправі католицькі та протестантські фундаменталісти.

Ідеологію «руского міра» постійно стимулювали і розвивали впродовж останніх 20 років публічні виступи путіна і московського патріарха Кіріла (Гундяєва). Ця ересь використовується як основне виправдання вторгнення ще з 2014 року, коли росія анексувала Крим і почала проксі-війну в українському Донбасі, аж до початку повномасштабної війни з Україною та в ході цієї війни.

Основною ідеологією «руского міра» є фальшиве вчення про етнофілетизм

(принцип етнічної організації Церкви), засуджений на Константинопольському соборі 1872 року, зазначено в документі.

Бо якщо вважати такі хибні принципи дійсними, то Православна Церква перестала бути Церквою Євангелія Ісуса Христа, апостолів, Нікейсько-Константинопольського символу віри, Вселенських соборів і отців Церкви. Єдність стає у своїй суті неможливою.

Тому автори Декларації наголосили, що відкидають ересь «руского міра» і ганебні дії російської влади щодо розв'язання війни проти України, яка спричинена цим мерзенним вченням, що не має виправдання – за потурання Російської Православної Церкви, дії якої глибоко не православні, не християнські й огидні людству.

УКРІНФОРМ.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається: Неділя - 11:00 П'ятниця - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. В. Великого, 4 Чекаємо вас!

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ВІРУЮ

№ 10 (285)

ЖОВТЕНЬ 2022 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,

МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.